

JUSTICIA SOCIAL

Si el cooperativisme no és un caire conscient i franc del socialisme, no és res.

RAFAEL CAMPALANS

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

Editorials

Socialisme i Cooperació

Quan parlem de cooperació, de moviment cooperatiu, no volem ni podríem referir-nos a una forma determinada d'organització sinó a la idea més general de l'organització econòmica de la classe obrera. La forma externa que presenta avui la societat cooperativa és sols una forma provisional, l'evolució futura de la qual ningú no pot preveure. Però si és impossible de dibuixar, ni àdhuc davant de l'exemple de països que les estan experimentant, la forma definitiva d'aquest tipus especial d'institucions econòmiques, sí que podem precisar tota la importància que l'acció econòmica té en un pla racional d'actuació obrera. I quan parlem d'organització econòmica obrera cal que distingim també entre organització estàtica i organització dinàmica. Una associació de consumidors i una associació de productors, les dues proletàries, les dues lluitant amb el mateix braó contra l'organització capitalista, signifiquen una funció i un abast molt diferents, no per la major o menor perfecció interior de l'associació, sinó per l'especial constitució del medi ambient on viuen, que mentre obliga els productors sindicats a una acció de defensa passiva («estàtica») consent el desenvolupament «orgànic» de les associacions de consumidors, desenvolupament que ja només pot ésser deturat per la violència. En efecte, mentre la classe obrera no té cap camí «orgànic» per a ingressar en el clos de l'economia per la seva part alta, això és el sistema industrial, pot, en canvi, ingressar-hi perfectament per la seva part baixa, sistema comercial, per mitjà de les organitzacions de consumidors. Si bé és veritat que el capitalisme ha arribat fàcilment a establir a favor de les classes posseïdores un monopoli de la producció, no podrà arribar, per raó de la seva pròpia deficiència tècnica, a controlar el consum, el qual és el veritable taló d'Aquíles, per on el capitalisme, considerat com a organització econòmica, pot ésser atacat amb probabilitats d'èxit.

Paral·lels a recordar

S'ha solucionat la crisi. Com? Segons els diaris de la Ceda de l'única manera lògica i possible. Vegem el que diu *Ya*, un dels diaris de Gil Robles: «Se ha impuesto la lógica a la solución de la crisis puesto que ésta ha sido la que tenía que ser. Cuando en el Parlamento hay una mayoría gubernamental no cabe formar un Gobierno sobre base distinta de la que brinda la composición de la Patria.» En virtut d'aquesta lògica tenim al Govern cinc ministres cedistes. La proporcionalitat parlamentària ha estat imposada i admesa. Cinc carteres i escollides. No tindríem inconvenient a reconèixer la lògica d'aquesta solució, si admetièssim, abans, que quan una cosa és lògica ho és sempre en circumstàncies iguals. I el cas és el següent: Els que avui troben lògica que els que tenen una minoria de 115 diputats al Parlament tinguin cinc carteres en un ministeri, troben intolerable, abusiu i desvergonyit que a les Constituints una minoria de 117 diputats tingués tres carteres. És clar que els uns eren socialistes i els altres encara no són republicans; que els uns portaven la República amb el seu esforç i els altres defensaven el rei alshores i ara boicotegen l'obra republicana; que els socialistes votaren i respectaren la Constitució i els altres l'han negada i l'han combatuda.

Com es pot veure no pot haver-hi més conseqüència ni més lògica. Almenys així ho deuen entendre al Palau d'Orient.

deros i més reclusius que tot un programa. Ultra això, la defensa de la cosa ja guanyada i l'esperança de desenrotllar-la amb plena llibertat i d'establir un sistema econòmic els avantatges del qual ha provat ja poc o molt abans significa en l'esperit de la massa un objectiu molt més concret, una eficàcia molt més immediata, de la revolució que no cap dels programes romàntics del segle XIX que avui, per desgràcia, encara perduren entre els nostres medis obrers.

Es clar que, per a complir eficientment la seva missió, el Cooperativisme ha d'eliminar del seu si les infiltracions burgeses que encara el desvien poc o molt. Una cooperativa no pot ésser una societat per accions, ni limitada, ni patrimoni d'un grup. La Cooperació té per objecte, sobretot, eliminar intermediaris, i facilitar directament producció de les millores condicions possibles de preu, qualitat, mesura, etc.; produir en comú —és a dir, en forma socialista— i fomentar el crèdit, la relació internacional, etc. Però té, sobretot, una missió més alta i generosa: ajudar a transformar el món.

Paral·lels a recordar

S'ha solucionat la crisi. Com? Segons els diaris de la Ceda de l'única manera lògica i possible. Vegem el que diu *Ya*, un dels diaris de Gil Robles: «Se ha impuesto la lógica a la solución de la crisis puesto que ésta ha sido la que tenía que ser. Cuando en el Parlamento hay una mayoría gubernamental no cabe formar un Gobierno sobre base distinta de la que brinda la composición de la Patria.» En virtut d'aquesta lògica tenim al Govern cinc ministres cedistes. La proporcionalitat parlamentària ha estat imposada i admesa. Cinc carteres i escollides. No tindríem inconvenient a reconèixer la lògica d'aquesta solució, si admetièssim, abans, que quan una cosa és lògica ho és sempre en circumstàncies iguals. I el cas és el següent: Els que avui troben lògica que els que tenen una minoria de 115 diputats al Parlament tinguin cinc carteres en un ministeri, troben intolerable, abusiu i desvergonyit que a les Constituints una minoria de 117 diputats tingués tres carteres. És clar que els uns eren socialistes i els altres encara no són republicans; que els uns portaven la República amb el seu esforç i els altres defensaven el rei alshores i ara boicotegen l'obra republicana; que els socialistes votaren i respectaren la Constitució i els altres l'han negada i l'han combatuda.

Com es pot veure no pot haver-hi més conseqüència ni més lògica. Almenys així ho deuen entendre al Palau d'Orient.

El quart Congrés de les Cooperatives d'Espanya

Els darrers dies d'abril passat ha tingut lloc a Madrid el Congrés de les Cooperatives d'Espanya, reunit per quarta vegada des de la constitució de la Federació Nacional.

No ha estat molt crescut el nombre de delegats que hi han assistit degut, sens dubte, a la crisi de treball que afecta els socis de gairebé totes les societats Cooperatives d'Espanya.

En aquest Congrés com en els anteriors celebrats, la delegació catalana representava el nucli més important en nombre i en qualitat.

Les tasques del Congrés disposaven d'un marc adequat que era el magnífic Saló d'actes del Casal de l'Associació d'Empleats i Obrers Ferroviaris.

La sessió d'obertura tingué lloc el matí del dia 25, sota la Presidència del company Miquel Mestre. Hi assistien com a invitats el cap de la Secció de Cooperatives del Ministeri de Treball; una representació del Consell Superior de la Cooperació, de la Generalitat de Catalunya; un delegat de l'Oficina Internacional del Treball; i un representant de la Federació Francesca de Cooperatives de Consum, i el Secretari de l'Aliança Cooperativa Internacional.

No cal dir que en els discursos que pronunciaren els invitats es remarca el creixement de les forces cooperativistes a Espanya, i s'encoratja els cooperadors per assolir un progrés constant i la més perfecta organització.

Les tasques del Congrés han començat en la segona sessió, després d'acomplir els tràmits de constitució de les ponències, i un cop elegida la Mesa definitiva, que ho ha estat per a totes les sessions.

Els temes discutits pel Congrés han retingut l'atenció dels Congressistes en el curs de les sessions. Cap d'ells no tenia un caràcter purament doctrinal, puix la Federació es troba en període d'estructuració orgànica. La Memòria del Comitè Executiu donava compte de la seva gestió en el curs dels tres anys darrers, i era el punt més extens a discutir i el que condensava tota la vitalitat del desenvolupament federatiu.

En aquest document figuraven la tasca interna i la de relació exterior que han realitzat els dirigents, i per bé que alguns dels apartats donaren lloc a discussió fou aprovada sense dificultats.

El nombre de Societats que

han ingressat a la Federació en l'exercici comprés per la Memòria és de 183, de les quals 102 són de Catalunya i 81 de la resta d'Espanya.

La divisió principal de les forces cooperativistes està feta en tres federacions, que són: la del Centre, establerta a Madrid; la del Nord, establerta a Bilbao; la de Catalunya, establerta a Barcelona; a més hi ha la Unió Cooperativa de Proveïments, a Sant Sebastià, i la Unió Interlocal de Cooperatives de València. Vegi's com està composta: Cooperatives de consum, 334; Cooperatives de producció, 79; Cooperatives de l'habitatge, 8; Cooperatives Agrícoles, 18; Unions i Federacions, 10; Mutualitats, 7; en conjunt, 465 societats. A cop d'ull apareix massa heterogeni el compost d'aquesta assemblea per a fer tasca útil i coherent.

Un punt que donà lloc a extensa discussió fou la proposta de creació d'un organisme econòmic comú. Es matèria obligada de tot Congrés de Cooperatives aquesta qüestió, malgrat ésser la que presenta més dificultats per a establir un acord; no hi ha punt tan essencial com aquest entre els que han d'ésser resolts per una organització d'aquest caràcter. No cal dubtar que, mentre no s'arriba a resoldre les dificultats que fins a la data han fet impossible que l'acció econòmica conjunta fos un fet a cada organització parcial no es podrà esperar establir-la amb caràcter nacional.

Un resultat falaguer i ben reeixit s'ha obtingut amb la creació del periòdic cooperatiu nacional i cal reconèixer que el company Rodolf Viñas que ha estat qui l'ha orientat i dirigit, ho ha fet amb un encert indiscutible.

Un altre motiu de discussió que sorgeix en tots els Congressos ha ocupat l'atenció en aquest: la relació entre les cooperatives de productors i les de consumidors. Les dificultats que presenta una solució viable d'aquesta qüestió són de grossa magnitud. Precisament la discussió d'aquest extrem i d'algun altre afectant les cooperatives de producció han posat en evidència aquestes dificultats, i les que provenen de mantenir una Federació mixta com és la Nacional.

Aquest punt cal remarcarlo amb la seva veritable significació emprant l'experiència aliada. No existeix cap organització federativa al món que ha-

gi arribat a assolir alguna importància i compregui en el seu si, amb igualtat de drets i atribucions, tan diferents socials, que han de resoldre afers tan diversos i àdhuc oposats entre ells.

Aquesta particularitat de la federació nacional que al nostre entendre és un greu defecte, resta ben acusada en la mateixa Memòria, en fer-se el recompte estadístic de les societats federades. Vegi's com està composta: Cooperatives de consum, 334; Cooperatives de producció, 79; Cooperatives de l'habitatge, 8; Cooperatives Agrícoles, 18; Unions i Federacions, 10; Mutualitats, 7; en conjunt, 465 societats. A cop d'ull apareix massa heterogeni el compost d'aquesta assemblea per a fer tasca útil i coherent.

La Premsa d'esquerra de Madrid ha prestat la seva atenció al Congrés, tal com es mereixia un acte d'aquesta naturalesa, i amb la innegable importància social i econòmica que les Cooperatives ja tenen al nostre país, s'ha donat en aquest Congrés una nota que tindrà el ressò que li correspon.

Cal remarcar també que els companys de Madrid i de la Federació del Centre, gairebé tots ells membres destacats del Partit Socialista, que saben produir-se amb el degut respecte, envers els que no ho són, donen amb llur actitud una nota de perfecta comprensió (molt necessària per a mantenir el progrés del cooperativisme a Espanya) i han tingut una cura especial en l'organització de tots els actes accessoris del Congrés, captant-se la simpatia dels congressistes.

Els catalans continuem a la Presidència de la Federació nacional en l'exercici triennal en curs. Ha estat elegit el nostre company Miquel Mestre, de Torredembarra, que actuava com a president accidental des de l'absència de Ventosa i Roig.

En resum, aquest Congrés ha estat motiu per a realitzar una mobilització de cooperadors militants que s'ha nposat en contacte i han lligat relacions de companyonia que són indispensables per a emprendre l'obra de conjuntar els factors dispersos que hi ha al nostre país, tasca necessària i urgent per a fer quelcom d'útil i important en l'organització econòmica lliure de tipus socialista.

Pel que fa a Catalunya, hem d'ajudar amb el nostre concurs actiu i intel·ligent el procés de formació i d'aquesta economia, que avui es va gestant, per cert massa lentament, per manca d'aquesta col·laboració; necessitem gent especialitzada en les matèries que el cooperativisme tracta, i hem de fer en la pràctica econòmica les nostres armes com a necessari entrenament d'unes activitats que en cap més organització no ens serà possible exercir i que avui és d'impresscindible necessitat conèixer, perquè la vida exigeix imperiosament realitats pràctiques que demostrin la virtualitat dels ideals.

El Patronat de l'Habitació

Aquell Patronat de l'Habitació — herència funesta de la Dictadura que, com fantes altres, pesa damunt les nostres Corporacions, i particularment damunt l'Ajuntament de Barcelona — torna a fer parlar. La Vanguardia del diumenge 19 de maig, en la seva secció financera, publica aquest fragment, entre significatiu i enigmàtic:

«La tendència favorable del mercatada hacia la Deuda Municipal ha hecho que algunos concurrentes a las sesiones se interesen por los Patronatos de la Habitación para los que en la sesión del viernes apareció dinero a 48 sin que apareciera papel, opinándose que a no tardar el Ayuntamiento habrá de resolver este asunto, que con toda seguridad presentará alguna dificultad, porque es natural que para pagar deudas lo primero que hace falta es voluntad y dinero.»

No hay duda de que la buena voluntad asiste a los componentes de la Corporación Municipal, pero tampoco ofrece dudas que el dinero no abunda y en este caso podría, a nuestro entender, constituir una solución — no ideal, pero sí viable y que además de no mermar el capital de los tenedores de Patronatos no gravaría de una manera exajerada la Hacienda municipal — proponer un canje voluntario de los Patronatos título por títulos contra los del Ayuntamiento del 5 por 100, con cupón del primero de julio, con lo que los obligacionistas percibirían sin demoras sus rentas corrientes y el Ayuntamiento se beneficiaría de todos los cupones vencidos y además de la subvención con que el Estado favorece esta clase de construcciones y que según nuestras noticias aun no ha sido cobrada.»

De manera que l'Ajuntament de Barcelona es «beneficiaria» d'una cosa que els mateixos reconeixen que no s'ha pogut cobrar.

AVÍS ALS LECTORS

Per causes estranyes a la nostra voluntat, JUSTICIA SOCIAL no ha pogut aparèixer les dues últimes setmanes. Resoltes ja aquelles dificultats, a partir del present número repren la seva publicació, i podem afirmar que des d'ara serà completament regular.

Hem aprofitat aquesta interrupció involuntària per començar a establir algunes reformes en el periòdic. Com poden comprovar els lectors, d'ençà d'aquest número donem més quantitat de text. En números successius introduïrem altres millores que també seran apreciades pels companys.

L'òrgan de la U. S. C., tal com hem normalitzat ara la seva situació, té vida pròpia, però els lectors i companys han d'ajudar-nos a resoldre les dificultats pròpies d'aquesta època excepcional. Confïem en ells, i en l'esperit de classe vigilant del proletariat de Catalunya, per continuar una obra que hem mantingut tants anys entremig de tota mena de lluites. Per part nostra, tots els beneficis que pugui produir en el futur l'edició d'aquest setmanari els aplicarem a ampliar-lo i dignificar-lo fins al màxim possible, ja que en aquests moments no podem prosseguir la campanya iniciada per a l'aparició de *Treball*, diari obrer català, òrgan de la U. S. C.

La Censura

Altra vegada ens veiem obligats a exclamar-nos de la censura. Poden estar segurs els funcionaris que fan aquesta feina que contra ells no va res, i que no ens inspira el menor desig de molestia personal. Prostem del sistema que amb nosaltres resulta arbitrari fins dintre l'arbitrarietat. Un sol exemple: la manxeta d'un periòdic satíric de fa tres setmanes havíem intentat publicar-la nosaltres en una modesta nota d'aquestes, i no va passar. En canvi, aquell periòdic, que ens fa l'honor de coincidir amb JUSTICIA SOCIAL més tard, n'ha pogut fer una doble capçalera a primera pàgina. I això que, suposem, la nostra difusió no deu ésser tan gran com la seva. Però, és clar, els periòdics obrers no poden tenir, pel que es veu, igualtat de drets amb els altres, i cal dificultar llur vida. Mentre no ens demostrin el contrari, davant de casos tan flagrants tenim dret a opinar així. I això que no tenim poc ni gaire el deliri de persecució.

Saludem els congressistes del Pen Club, reunits a Barcelona, entre els quals hi ha estimats companys nostres i alguns il·lustres perseguits.

El punt base de la discussió pro-fusió

Primer.—Els reunits reconeixen la necessitat de la unificació de les forces marxistes existents.

Segon.—Aquesta unificació es farà sobre la base del marxisme revolucionari, que supos:

A) Ruptura de tota relació orgànica amb els Partits de la petita burgesia.

B) Presa violenta del Poder per mitjà de la insurrecció armada.

C) Establiment transitori de la Dictadura del Proletariat.

Tercer.—Convenció que les organitzacions que elaboren la unificació formin part de l'Aliança Obrera.

P. C. C. expressa que estan d'acord amb els punts, però ha de proposar que en lloc de dir marxisme revolucionari es digui marxisme leninista. Manifesta també, i com a qüestió prèvia, que el Partit Comunista de Catalunya és partidari de formar un Comitè d'unificació de tots els Partits convocats a aquestes reunions, exceptuant l'Esquerra Comunista.

U. S. C. manifesta que en aquests moments no pot pronunciar-se, tota vegada que tenen unes gestions prop del Partit Socialista Espanyol i segons quins siguin els resultats hauran d'estar d'acord amb ell. Fa reserves al segon punt, primer apartat, i el que es refereix a l'Aliança Obrera no poden decidir-ho, puix que pertany al Partit resultat de la fusió.

B. O. C. accepta íntegrament els punts.

E. C. està completament d'acord amb tots els punts.

P. C. P. accepten íntegrament els punts, atribueix més importància a la fusió, i en benefici de la fusió, és partidari de trobar els punts i mots que la facin possible, tota vegada que es tracta de

Per a la unificació dels partits obrers

Es norma general dels partits socialistes, i de la majoria de partits obrers —per no dir tots—, regir-se interiorment per una democràcia autèntica, dintre la disciplina dels Estatuts i acords autoritzats dels organismes representatius responsables, regularment elegits. Només en circumstàncies excepcionals pot ésser útil trencar, transitoriament, aquesta actuació democràtica, a reserva de sotmetre's després a la sanció suprema dels Congressos i les assemblees. I, en afers vitals, tots els companys han d'estar assabentats dels antecedents de tot ordre. Per això, seguint la nostra pràctica acostumada, avui recollim en aquesta secció de Documents les actes íntegres —en la mesura que ens les deixen publicar— de les reunions celebrades oficialment en vista a la unificació marxista.

En altres casos —per exemple, les negociacions amb el P. S. O. E. per a la unitat socialista— també hem tingut al corrent oportunitats dels companys de totes les incidències. La documentació íntegra —actes, correspondència, acords, informes— va ésser reportada a tots els delegats del darrer Congrés, discutida àmpliament, i quedà aprovada la gestió dels representants del Partit. Tot ha d'ésser sabut; això sí, quan ja es pot dir alguna cosa. Ara ja poden veure els companys que no s'ha arribat, com ja hem dit en algun editorial, a una posició definitiva, i per part de la U. S. C. no es perdrà la unitat marxista a Catalunya sobre bases eficients.

Es amb aquest mateix criteri de democràcia i de respecte a tots

els parers dels militants —respecte establert àdhuc als Estatuts de la U. S. C., quan determinem que les minories, si n'hi hagués, tenen dret a una representació proporcional en els organismes del Partit— que, sense perjudici d'ampliar la informació o el comentari oficials, hem acollit articles de camarades que tracten aquest tema segons llur visió personal, sempre que aquesta no pugni amb la ideologia socialista. Fins ara hem publicat treballs dels companys Granier-Barrera i Rafel Ramis, aquest darrer en la present edició.

Poca cosa hem d'afegir, avui, als textos que segueixen. La primera acta és feta per un company organitzador nostre, malgrat que no pogués ésser aprovada —com diu la segona— en la reunió següent, degut a que els altres representants no volgueren ajornar la reunió, com s'havia fet per altres absències, esperant que hi hagués el nostre càrader. Les altres dues, en canvi, són copiades literalment del periòdic d'un dels partits assistents, sense altres correccions que les estrictament tipogràfiques ni cap supressió voluntària. En essència, la realitat d'aquelles reunions hi és reflectida àmpliament.

Quant a les decisions d'unificació definitiva amb els estimats companys del Partit Socialista, esperem poder publicar aviat notícies concretes de caràcter ferm i satisfactori, i així quedarà resolta correctament una part del problema essencialíssim de la unitat d'acció proletària.

Internacional Comunista. Per aquesta raó es pronuncien per un acord susceptible de no preveure altra cosa que una acció en comú.

Per l'Esquerra Comunista, la raó de les deliberacions que tenen lloc és que existeix una part decisiva de la massa obrera que cap partit dels actuals no pot portar a l'acció, i que sols podria ésser atreta si s'unificaven els diversos agrupaments obrers.

Es clar que la unificació no és fàcil, però mai com ara no havien existit les condicions objectives per a intentar de dur-la a cap. Els mitjans d'aconseguir-la han d'ésser cercats a base de transaccions i procurant de trobar una estructura orgànica per tal que les inevitables diferències que subsistirien poguessin ésser ventilades en un ambient de convivència.

El problema no és de caràcter aritmètic en relació a la força que pugui tenir cadascun dels partits actuals, sinó que ha de respondre al moviment real, a la importància del fet viu de classe, ara no enquadrat totalment enlloc.

Unió Socialista entén que és impossible de continuar la discussió si no es fixen les bases d'un acord de principi, tal com ells vénen preparats. Insisteix que, no acceptant-se cap dels suggeriments exposats, s'imposa el nomenament d'una ponència que faciliti la tasca.

Afegeix que cal ésser modestos en els propòsits i que si no pot realitzar-se una gran unió es podria arribar a resultats positius procurant que els partits més afins arribessin a una entesa, i sempre seria un guany d'aquestes entrevistes.

Partit Socialista aclareix la seva posició fent constar que, encara que en principi no pugui creure en la possible dissolució del Partit Socialista per a integrar-se en un partit marxista nou i unificat, això dependria de les bases d'acord que sorgissin d'aquesta reunió perquè pugés ésser determinada aleshores l'actitud definitiva que el Partit pugés prendre.

P. C. P. entén, com Unió So-

cialista, que cal arribar a acoblar forces, i ells estan disposats a sumar-se amb els partits que hagin demostrat més bona voluntat per unir-se i que a més estiguin identificats amb ells pel que fa a la qüestió de Catalunya.

Partit Català Proletari creu que hom pot parlar d'unificació marxista a Catalunya, car, a la inversa del que passa a Espanya, on la massa obrera té partits capaços de reunir-la a llur entorn, a Catalunya hom manca d'aquest instrument, com ho prova el fet que les masses han recolzat partits d'esquerra burgesa. Insisteix que cal arribar a un acord.

Hom procedeix a la redacció d'uns acords mínims que es concreten així:

Primer: Els reunits reconeixem la necessitat d'unificar les forces marxistes existents.

Segon: La unificació seria portada a terme damunt la base del marxisme revolucionari, el qual suposa:

a) Desenvolupar-se amb independència de tot partit burges;

c) Instauroció transitoria de la Dictadura del Proletariat.

El Bloc proposa d'afegir-hi que els partits no adherits a l'Aliança Obrera examinaran la conveniència de fer-ho per tal de donar una contesta en la pròxima reunió.

Unió Socialista creu inoportú i indecònic de plantejar aquesta qüestió en els moments en què està en tràmit el problema de fons de la unificació marxista.

Partit Català Proletari considera que no hi ha lloc a parlar d'aquesta qüestió, tot i que ells entenen que no hi ha incompatibilitat entre el funcionament de l'Aliança Obrera i els treballs d'unificació marxista.

Partit Socialista entén que no cal prejutjar res respecte a l'Aliança Obrera i que, de moment, ha d'ésser suspesa tota deliberació sobre aquest punt.

Es concreten dues posicions: una del Bloc Obrer i Camperol, Esquerra Comunista i Partit Comunista de Catalunya, en el sentit que els partits no adherits a

Acta de la primera reunió (3-2-35)

P. C. P. explica els motius que els induïren a convocar la reunió, que són els de cercar entre tots els reunits una base d'acord i de fusió. Des d'aquest moment donen per acabada la seva missió i iniciativa i consideren que incumbeix als reunits de prendre mesures per a la continuació dels treballs que acaben d'ésser posats en marxa.

«Bloc Obrer i Camperol» exposa el seu punt de vista sobre la unificació marxista en el seu aspecte internacional i assenyala diversos antecedents, tot fent constar que en cap més país no presenta el caràcter apressant i greu que té a Catalunya i a Espanya. En aquests treballs d'unificació només veu com a element irreductible l'anarquisme, ja que el problema té dos aspectes: el de la unitat d'acció i el de pensament, i aquest darrer no pot ésser establert sinó entre partits marxistes. Per a veure la importància que existeix una unitat de pensament, cal pensar tan sols en el que hauria pogut ocórrer pel que fa a problemes de govern en la hipòtesi del triomf del moviment revolucionari del 6 d'octubre darrer.

Les discussions, doncs, han d'ésser circumscrites a l'entorn d'una unificació marxista, encara que n'hagin d'ésser exclosos militants estimables, i entre ells els del «Partido Sindicalista».

L'organització adient per a totes les forces obreres marxistes no hi marxistes és l'Aliança Obrera, la qual és un primer pas per a cercar una coincidència damunt una base d'unitat d'acció.

El que caldria és l'existència d'una força política dirigent perfectament penetrada que pogués influir en les determinacions de la força heterogènia que és l'Aliança Obrera.

Simultàniament a l'acord d'unificació marxista, haurien d'adherir-se a l'Aliança Obrera els partits obrers que encara no hi són.

La Unió Socialista i la Federació Catalana del Partit Socialista fan avinent que la discussió i els acords que puguin participar estan supeditats a les raons de disciplina a què es deuen en l'aspecte peninsular. Les bases d'un acord a què hom pogués arribar en la reunió serien a reserva de l'actitud ulterior que adoptés el Partit Socialista, el qual examinarà tot esforç d'unificació a què es pogués adherir.

Com a preliminar de tot acord entenem que cal descartar el problema de l'Aliança Obrera.

P. C. P. manifesta que ells no vénen preparats per a pronunciar-se respecte a l'Aliança Obrera.

El Partit Comunista creu convenient que sigui mantinguda l'Aliança Obrera, ja que l'acord sobre la unificació marxista ha d'ésser enfocat per un període de temps relativament llarg i després d'una etapa de discussions laborioses.

Esquerra Comunista creu que, en tot cas, l'acord de principis ha de recarear damunt unes afirmacions prèvies a les quals hom doni publicitat per tal de donar a conèixer la presa de contacte de tots els agrupaments representats i que servissin de base a l'acord definitiu a què hom pogués arribar.

Partit Socialista prevé els reunits del perill que comportaria un intent d'unificació que pogués donar lloc a la creació d'un partit nou, puix que el Partit Socialista podria difícilment consentir a dissoldre's.

No entén convenient que l'ingrés a l'Aliança Obrera sigui una condició per a participar als treballs d'unificació.

Unió Socialista participa del criteri del Partit Comunista so-

bre que l'acord d'unificació suposa una etapa de negociacions laborioses, i, en aquest cas, caldria enfocar, o bé l'entesa prèvia entre els nuclis afins per separat de socialistes, d'una banda, i de comunistes, de l'altra, o el nomenament d'una ponència de dos companys representants d'aquestes dues tendències globals, encarregats de sotmetre al ple de representants dels partits els principis d'acord que proposava Esquerra Comunista.

El Bloc es contrari al procediment de la ponència i no està d'acord amb la concepció d'Unió Socialista i Partit Socialista respecte a acords preliminars. Mentencions afins, per a després confrontar-los i acoblar-los. Creu que aquest procediment suposaria deixar-se absorbir pel Partit Socialista, a la qual cosa ells no es sotmetran de cap manera.

El Bloc entén que el Partit Socialista ha d'enfocar el problema de la unificació tenint en compte la multiplicitat d'organitzacions obreres de tota mena existents, per tal que la unificació les pugés abastar d'una forma o d'una altra.

Partit Comunista declara que ells no porten cap mandat concret pel que fa al programa, ja que en aquest pla no podrien proposar-ne d'altre que el de la

EPOCA IV - NUM. 8
BARCELONA
25 de maig del 1935

PREU
20 cènt.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre 250
Semestre 500
Any 1000

Redacció i administració:
A. LÓPEZ DE AYALA, 10, PRINCIPAL.
(BARCELONA-SANTS)

Partits Marxistes i que cal arribar a un acord. Havent decidit, en principi, anar a la fusió, si no pot ésser absoluta, creu que hauria d'ésser parcial i perquè tingui el màxim d'eficàcia es posaran en actitud expectativa a fi d'aconseguir-ho.

B. O. C. rebutja el canvi de mot proposat pel Partit Comunista de Catalunya.

E. C. Creu que no hi ha diferència amb el que es proposa i que per a qüestions d'eficàcia cal mantenir el mot de revolucionari en lloc de leninista.

P. C. P. tot i éssent partidari del mot leninista està d'acord amb què sigui marxisme revolucionari, ja que està d'acord amb el que ha exposat l'Esquerra Comunista.

Discussió referent al que proposa el Partit Comunista de Catalunya d'excloure l'Esquerra Comunista.

B. O. C. se sorprèn que el Partit Comunista de Catalunya no ho hagués plantejat a la primera reunió i en canvi ho faci ara. És inacceptable la proposició per tal com es va a la unificació de tots els Partits marxistes i no es tracta d'avaluar les forces de cadascun, car en aquest cas el Bloc Obrer i Camperol no quedaria enrera; a més, l'Esquerra Comunista té una personalitat i forma part de l'Aliança Obrera a Catalunya, Astúries i Madrid.

P. C. C. L'Aliança Obrera és diferent del Partit i l'Esquerra Comunista no és cap partit, sinó que és grup oposicional. El fet que no ho hagués manifestat a la primera reunió fou degut a que s'efectuà un canvi d'impressions i per aquest motiu ho deixà per a més endavant.

U. S. C. La unificació és per acabar amb els Partits i grups existents i per tant creu que l'Esquerra Comunista ha d'intervenir-hi.

E. C. Representen un corrent que té importància a part que no solament s'ha parlat de fusionar els Partits, sinó que també els grups marxistes. Per l'eficàcia de la fusió cal que tots s'uneixin.

P. C. P. Quan es presentà el problema de la fusió, el nostre Partit sostenia el criteri que intervinguessin tots els Partits marxistes de Catalunya i, per tant, l'Esquerra Comunista; creu que el que cal fer és demanar a l'Esquerra Comunista, com així mateix als altres partits, si estan disposats a anar a la fusió acceptant deixar de mantenir les organitzacions actuals per integrar-se absolutament a la que es formi. L'Esquerra Comunista ha d'intervenir en els treballs que estem portant a cap.

B. O. C. Després de la discussió d'avui no es pot continuar ni seguir endavant, i perquè el Partit Comunista de Catalunya digui si accepta el que creu la majoria procedeix suspendre-la perquè continuï el dissabte vinent cas que el Partit Comunista de Catalunya pugui donar la resposta. A més, el Bloc Obrer i Camperol és partidari d'anar a fusió amb els que siguin.

S'aprova suspendre la reunió i es senyala la data del dissabte, dia 13, per a continuar-la, invitant novament el Partit Socialista Obrer Espanyol (Federació Catalana).

Acta de la tercera reunió (13-4-35)

Assisteixen: Partit Comunista de Catalunya, Esquerra Comunista, Bloc Obrer i Camperol, Unió Socialista de Catalunya, Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol i Partit Català Proletari.

Es llegeix l'acta de la reunió anterior i queda aprovada.

P. S. O. E. (F. C.) no assistí a la passada reunió perquè no va rebre la convocatori. Diu que els punts objecte de la discussió vénen a ésser els que marquen l'orientació actual del seu Partit i és la línia que es segueix oficialment. Ara bé, es tracta de fer un Partit marxista i aquest existeix avui; el Partit Socialista Obrer Espanyol. Per tant—afegeix—la unificació s'hauria de fer amb ells, i si això no es creu convenient, el que caldria fer seria que les tendències comunistes s'unissin per una part i les socialistes per altra. Referent al que proposa el Partit Comunista de Catalunya d'excloure l'Esquerra Comunista no en són partidaris, puix que tots els Partits són iguals i ells no volen posar el veto a ningú.

U. S. C. està d'acord amb el que ha manifestat el Partit Socialista Obrer Espanyol (F. C.).

P. C. C. sosté el mateix criteri que exposà en la darrera reunió i creu que la unitat és impossible realitzar-la en la forma que es planteja a través d'aquestes reunions. El que caldria és fer que intervinguin les masses obreres, i si no és així no es pot anar a la creació d'un únic Partit marxista a Espanya, puix que cal realitzar la unitat ideològica abans que la política. Aquesta necessitat ha nascut com a conseqüència dels fets d'octubre on (i principalment a Astúries) se seguí les orientacions o tàctiques per ells marcats. La fusió ha de fer-se sola els principis leninistes i per al seu Partit això és indispensable.

B. O. C. El seu partit ha discutit àmpliament les converses sostingudes i ha aprovat la seva creu que succeiria avui. No creu convenient i per tant creu inacceptable entrar dins el Partit Socialista Obrer Espanyol que en molts aspectes segueix una actitud equivocada. Ultra això, l'experiència ens ho ha demostrat, el Partit que en lloc d'estar organitzat en cèlules ho està en seccions no pot donar resultats satisfactoris; cal anar a la bolxevització, i malgrat existir dins el Partit Socialista Obrer Espanyol un corrent favorable en aquest sentit

el manifest darrerament publicat per l'Executiva no en té res de bolxevic. Està convençut que ens ajuntarem totalment, encara que no sigui possible en aquests moments, ja que per la unificació es farà més tasca des de fora que des de dins. Creu que no és llunyà el dia que tindrà lloc el Congrés de fusió on anirem totes les organitzacions marxistes de la Península.

La proposició del Partit Comunista de Catalunya per excloure l'Esquerra Comunista l'atribueix al desig de no voler la unificació, i és una mostra del sectarisme d'aquell Partit.

P. S. O. E. (F. C.) té la seguretats que acceptaria el seu Partit l'adhesió de tots, i de no fer-se així, el dia que ens uníem, mantindríem la matissació que fins abocaria tot seguit a l'escissió. Cal, doncs, anar al Partit Socialista Obrer Espanyol que avui és una garantia, a més d'ésser l'organització d'Espanya més potent.

B. O. C. Parlem de la fusió a fer a Catalunya i amb els problemes especials que hi ha plantejats ací i, per tant, és desplaçada la proposició del Partit Socialista Obrer Espanyol.

E. C. A Catalunya és on hi ha creades condicions del tot favorables per a la unificació, que cas de realitzar-la repercutiria tot seguit a Espanya. Dissortadament, això no podrà realitzar-se degut a la posició del Partit Socialista Obrer Espanyol i del Partit Comunista de Catalunya. La proposta d'aquest darrer d'anar a la formació d'un comitè d'unificació és inacceptable i per a les funcions que li assigna aquest Partit ja existeix l'Aliança Obrera. No vol entrar a discutir la proposta d'exclusió d'ells, però vol remarcar que no té cap valor el que els atribueix el Partit Comunista de Catalunya que són contraris a la U. R. S. E.

P. C. P. coneix que la situació d'avui és distinta de quan ells es plantejaren el problema de la fusió. Pocs dies després d'octubre l'ambient general ho obligava i, encara que un xic escèptics, tenien moltes probabilitats de realitzar-la. Així mateix reconeix que el criteri que sustenten el Partit Comunista de Catalunya i el Partit Socialista Obrer Espanyol i la Unió Socialista de Catalunya fan impossible la fusió, però el Partit Català Proletari continua essent-ne del tot partidari i, si ha de tenir eficàcia, estan disposats a unir-se amb els que ho facin possible. Proposa que els Partits analitzin els resultats d'aquestes converses i que es reunixin els tres Partits que accepten els punts d'unificació per tal de continuar les discussions. Es partidari de publicar les actes, per tal com creu que poden influir que es canviï de criteri per part d'aquells Partits, i la unificació encara es pugui realitzar.

B. O. C. no és partidari de portar una actuació que ocasioni una insurrecció dins dels Partits, ja que cal mantenir la cordialitat que avui existeix. Els tres Partits que coincideixen haurien de continuar les treballs de fusió.

B. O. C. La Unió Socialista de Catalunya no pot plantejar la qüestió de la Internacional, car és l'organització que no hi té cap relació. Proposa que les organitzacions que no es trobin dins de l'Aliança Obrera s'hi adhereixin i, almenys, hauran tingut una eficàcia aquestes entrevistes.

U. S. C. demana si aquesta invitació es fa amb caràcter oficial per tal de saber a què atènyer-se.

B. O. C. diu que té caràcter particular.

Els altres Partits s'adhereixen a la proposició del Bloc Obrer i Camperol referent a l'ingrés dins de l'Aliança Obrera. S'aixeca la sessió i es donen per acabades les converses de fusió.

Francesc Botella

Aquest any, el Primer de Maig, per als treballadors que s'apleguen sota la bandera de la Unió Socialista de Catalunya ha estat una diada de dol, per tal com hem perdut un dels nostres companys més abnegats i que més podia donar a la causa del Socialisme al nostre país.

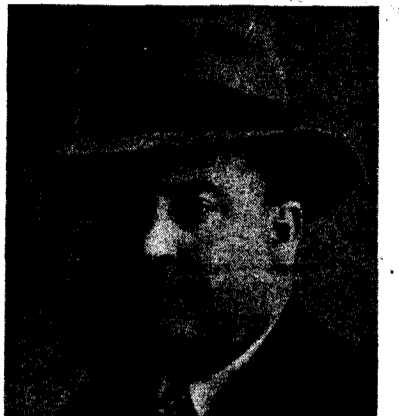
Proclamar que Francesc Botella era un dels millors companys que havem tingut podria semblar el recurs estereotipat per a cantar les excel·lències reals o suposades d'un traspasat més. Però en el cas del company Botella tothom qui l'ha tractat i ha lluitat en la seva companyia sap a bastament la importància de la pèrdua que experimentem aquests dies, sobretot després de la mort prematura dels malaguanyats Campalans i Escorça, tan lligats, també, al company ara perdut.

Un partit com el nostre, gens donat com és a les expansions i a les truculències degamíogiques, on els nous afiliats cal que vinguin a engròssir les nostres rengleres empreses per la reconeixença del valor que suposa històricament la fundació d'un moviment socialista autòton i desafiant, per tant, la indiferència ambient que ha respirat fins ara el gros de la classe obrera catalana, acoboiada pels anarquistes i anarquitzants de la C. N. T., per força ha de créixer amb lentitud i és per totes aquestes raons que, a part la màxima personal, hem de lamentar doblement la pèrdua d'un company, com la que ara lamentem.

L'obrer català, viu com l'aigu, que en la història dels moviments socials dels temps moderns ha forjat un moviment de tanta envergadura com el sindicalisme dels anys 1916 al 1921, espurna i llum esplendent enmig del podriment que era

la política espanyola de les darreries de la monarquia borbònica, havia trobat en el company Botella una representació autèntica de la capacitat creadora de què és capaç la nostra classe obrera, que des dels seus Sindicats ha estat durant anys la força socialment i moralment més sana de la Península.

A Francesc Botella li ha cabut l'honor de col·laborar a aquesta obra—encara per història d'una manera acabada i objectiva—, de posar en peu centenars de milers de treballadors i de tenir per companys en aques-

ta croada camarades tan desinteressats com Salvador Seguí, Josep Viadiu, Martí Barrera, Salvador Quemades i, en un altre pla, Francesc Llairet. El nostre company, llurat en cos i ànima a l'organització sindical des de l'edat de catorze anys, era encara un xaval, com aquell qui diu, quan féu tan bon paper en la vaga de proporcions tan gegantines i de la transcendència de la de la "Canàlica", el març del 1919.

Es a partir d'aquell fet que l'esperit despert i serà de l'amic Botella sofreix una transformació que el porta a recolzar la idea saludable que guiava Francesc Llairet de fer intervenir les masses obreres catalanes en la política general del país.

Estranger 21 dies

Les eleccions franceses

La premsa burgesa de tots els matisos, en fer el resum de les eleccions franceses, diu: «Els socialistes han guanyat les majories a 164 Municipis majors de 5.000 habitants; han perdut 39 majories a n'han guanyat 33 de noves, ço que fa una pèrdua de 6 municipis. Els comunistes han avançat en detriment dels socialistes.»

Nosaltres, amb les estadístiques a les mans, estem molt satisfets d'aquests resultats. En primer lloc perquè els comunistes han guanyat 23 municipis dels que han perdut els socialistes, ço que en realitat no ha estat una pèrdua per a la classe treballadora de França, sinó un traspàs de domini amb el benefici dels mateixos socialistes; i, en segon lloc, perquè aquests, tant no han perdut res, que estem segurs que no tindrien cap inconvenient en què demà es tornessin a fer eleccions i voldrien perdre en la mateixa proporció. Però expliquem-ho.

Socialistes i comunistes, en virtut del pacte del «Front comú», en el segon torn d'escrutini han desistit mútuament en favor de la llista més afavorida en el primer torn i l'aplicació lleial d'aquest acord ha donat com a resultat que més de 50 municipis que rodegen París estiguin en mans dels partits de la classe obrera. La proporció és de 4 comunistes per 1 socialista. Però a la resta de França, on la força del partit comunista és molt petita, aquests han ajudat lleialment els socialistes i han pogut arrabassar a la burgesia un grapat de Municipis.

Ara bé, perquè els nostres lectors s'apiguin per què els socialistes desistiren que cada dia es celebressin eleccions i perdre en la mateixa proporció que la premsa burgesa ha fet públic, els diem que els 39 Municipis (23 dels quals han anat a parar a mans dels comunistes) estan poblats per uns 600.000 habitants i que els 33 municipis nous ho són per més de 1.700.000 habitants. Per tant perdre un que sempre 3 és una cosa a la qual guanyem estem disposats.

Es cert que s'han perdut municipis de meta, significació socialista com Grenoble, Tourcoing, Sete i Sant Quintí; però també és cert que s'han guanyat les majories a Marsella, Calais, Nantes i Perpinyà (la Catalunya francesa és socialista: els 3 diputats ho són).

Però on radica la veritable significació d'aquestes eleccions és en el fet que mai unes eleccions municipals a França no han tingut altre significat que el purament administratiu, ja que el francès en els municipis el que vol és gent que sàpiga administrar i no s'ha mostrat mai propici a canviar, per sentiments polítics, els seus administradors locals. Per mostra posarem un cas: Marsella, on la majoria de diputats són socialistes i el Municipi estava regit per una majoria de republicans d'esquerra. (Hem de tenir en compte que, malgrat el títol d'aquest partit, d'esquerra solament en tenen la mà si no són esguerrats, puix a la seva esquadra encara s'hi troben els radicals, radical-socialistes i republicans socialistes.)

Davant d'aquests resultats, per a nosaltres no hi ha cap inconvenient en què la premsa burgesa de tots els matisos tracti de disminuir els èxits socialistes arreu del món.

R. SANCHEZ MARIN

L'exportació cooperativa

El dia 9 de maig tingué lloc un fet que pot ésser transcendental per a la Cooperació catalana. Per primer cop, i a títol de prova, va sortir un vagó — 10 tones — de productes agrícoles exportats cooperativament. En aquest cas es tractava de patates «Royal Kidney», trameses per la Unió de Rabassaires i destinades a la Unió Suïssa de Sindicats Cooperatives de Consum (Korsumverband). De cooperatives a cooperatives.

Si, com esperem, aquesta prova ha donat resultats satisfactoris, l'exportació dels nostres Sindicats Agrícoles podrà canalitzar-se eficaçment — malgrat les traves internacionals — a través dels seus òrgans de relació col·lectiva, i proveir els mercats immensos de la Cooperació internacional.

El nostre aliats naturals són els partits que, com nosaltres, aspiren a transformar la Societat actual, plena d'injustícies, fent desaparèixer els privilegis individuals i establir, amb base ferma, el predomini absolut de la Col·lectivitat.

No és, certament, un cas isolat. Companys situats més enlaire comparteixen segurament el meu pensar, car tots hem pogut llegir referències i comentaris de reunions que s'han tingut per representants, més o menys autoritzats, dels partits catalans de base socialista. És llàstima que hi hagi dificultats per a la formació d'un partit únic i és desitjable que acabin per desaparèixer i s'arribi a formar, agrupant tots els treballadors de Catalunya que tenen consciència de classe, un bloc que tindria una força immensa; que solmetria la burgesia decadent, que defensa amb les dents les darreres trinxeres. Aquesta exhortació que adreço als companys de la Unió Socialista de Catalunya és el motiu que m'ha induït a escriure aquestes ratlles. Amb partit únic, si és possible; amb enteses i aliances ben establertes, si no es pot arribar a la desitjada unificació, cal que els treballadors ens unim per a plantar cara als burgesos de dreta i d'esquerra que, francs o disfressats, són tots enemics nostres.

RAPEL RAMIS

Després del Primer de Maig

Les notes oficials i oficioses, els rumors escampadissos, dits a l'mtja veu, i les disposicions de l'autoritat en escolar-se el darrer dia d'abril feren que el bon burges, abans de colgar-se al llit, prengués tota mena de precaucions per tal que les seves amigues, els seus fills i la seva muller no fossin víctimes.

I les autoritats, previsores com mai, després de disposar el treball de totes les forces de l'ordre, pararen el llit en els centres oficials per tal de seguir més atentament els esdeveniments inevitables per part dels que es disposaven a celebrar la festa del treball.

Per això, quan veieren que amb els colors de l'alba no venien detonacions i els hospitals no s'emplenaven de ferits i que mentre entrava el dia creixia el silenci, només interrompüt pels ciutadans que anaven a fora, i que, àdhuc, els agents de l'autoritat podien celebrar el primer de maig sense treballar, en foren tan sorpresos, tan eufòrics i tan pegats de si mateixos, que algú no pogué resistir la temptació de fer-se retratar al balcó per a exemple del món civilitzat i ensenyança de les generacions futures.

Sonen, encara, a les nostres oïdes de radioients paraules del senyor Portela Valladares: «Possiblement enlloc del món no s'haurà celebrat el primer de maig amb tant ordre com aquí. Polser ni a França, que és un país democràtic.» Això, poc més o menys, és el que va dir el senyor Portela.

La festa del treball es celebrà a tot arreu amb ordre perfecte, llevat d'insignificants incidents ocorreguts en països de règim dictatorial (Japó, Àustria, Bulgària). I no cal parlar de França, els obrers de la qual, com els obrers del nostre país, no sentiren la necessitat de donar feina als velladors de l'ordre.

Amb tot, seriem injustos de no remarcar una diferència: mentre aquí hi havia ordre sota una força de coacció, un estat d'alarma i sense llibertat, en altres països es celebrava la diada tan ordenadament com aquí, gaudint de tots els drets constitucionals i de tota la llibertat possible dintre el règim capitalista; mentre a Espanya els treballadors es veien obligats a callar i a sortir als afers, a França, Anglaterra i altres llocs podien reunir-se en els seus centres, sempre oberts, i manifestar-se pels carrers i parlar de la significació de la diada;

Seria interessant de conèixer, després del primer de maig, si creu el senyor Portela que sense l'estat d'excepció, la diada no hauria transcorregut igualment pacífica i ordenada. Perquè, si ho creu, ha de creure, també, que sobrava — i sobra — tota aquesta privació de llibertat a què estem sotmesos; i si, al contrari, considera que sense la coacció i la força no s'hauria garantit l'ordre, ha de considerar, igualment, que sobraven — i sobren — els governants que patim per incapacitat de fer viure una República democràtica i constitucional, en el paper, dintre la legalitat i la Constitució.

J. B. C.

Reumatisme, Paràlisi, Anquilosi per A. RENARD MASSATGISTA Urgell, 87, principal, segona De 3 a 6 tard, cada dia menys els dillenges

CRÈDIT I PREVISIÓ
Societat Cooperativa
Corts Catalanes, 678, 1.
Telèfon 16871

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

ACADÈMIA DE TALL I CONFECCIÓ
Professora ROSA S. DE COMORERA

SISTEMA NOU RÀPID S'ENZILL
S'aprèn a tallar tota mena de vestits en poc temps

Hores de classe: de 3 a 6 o de 7 a 9
FLORENTINIANA, 101, PRINCIPAL, TERCERA BARCELONA

Les afiliades a la U. S. C. i llurs fills gaudiran d'una rebueta

HEM D'APROFITAR LA LLIÇÓ

El moviment revolucionari iniciat el 6 d'octubre darrer ha plantejat a alguns partits polítics, i notòriament als partits polítics de Catalunya, problemes d'una importància vital.

Limitada encara per l'estat anormal del país, l'actuació oberta dels partits afectats per l'esclat revolucionari, són solament alguns antics dirigents o aspirants a dirigents els que deixen sentir la seva veu i deixen veure les seves activitats, fent proa a la reorganització, a la qual es donaria ampla volada quan ens restablèixi la normalitat constitucional. Els partits no han pogut encara expressar la seva opinió, respecte a la fracassada revolució, ni la seva voluntat respecte a la tasca a fer. Només hem sentit la veu de fraccions més o menys importants de Comitès o Directoris i de personalitats isolades, més o menys respectables.

Amb el mateix dret que les personalitats i els membres de Comitès i Junties, encara que el meu relliu sigui imperceptible, desitjo fer sentir la meua veu i prego al company Director de JUSTÍCIA SOCIAL —òrgan del partit al qual estic afiliat— que doni acolliment a les presents ratlles.

Naturalment, els homes socialistes no tenim el dret de ficar-nos en l'orientació que els partits burgesos donen a la feina reorganitzadora. Però quan es tracta de partits amb els quals s'han establert enteses electorals i amb els quals s'han compartit tasques de govern, bé des ésser lícit el plany i el comentari. Perquè ho creiem així, no ens estem de dir que les espurnes de reorganització dels partits que foren aliats nostres en la contesa electoral i en el Govern de Catalunya ens han decebut completament, car ens demostren que, per als homes que han emprès la reorganització —cal no perdre de vista que la base no ha parlat— no ha passat res i que es disposarien, tranquil·lament, a refer el «tinglado» que quedà destruït amb els fets d'octubre. L'Esquerra ha recolzat amb més o menys entusiasme i decisió dos actes públics, dues conferències, en les quals Marcellí Domingo, revolucionari de l'any 1917 i ministre ultraconservador i apàtic de la República, i Gabriel Alomar, antic socialista snob i vulgaríssim *profiteur* en la República, han descabdellat una sèrie de llocs comuns i tòpics rovellats, sense donar a conèixer que s'haguessin al·lisonat amb la desfeta. *Acció Catalana*, ha ratificat solemnement la seva posició romàntica de sempre i, per a matissar-la més, ha acordat elevar un missatge respectuós al President de la República per tal d'assabentar-lo que la pobra Constitució ha estat violada. Aqueix acord, d'una tan gran transcendència, i la impetuositat que cal esperar del Directori que està reorganitzant l'Esquerra, junt amb les *energiques intervencions* que els Caps de l'Esquerra fan al Parlament de Madrid, ens diuen prou clar que no s'ha produït ni es produirà aquella evolució que, amb una mica d'optimisme, podíem esperar. És possible

que, com a conseqüència del dualisme existent entre els esquerristes que formaven les Joventuts d'Estat Català i els ortodoxos, una part dels joves que sincerament pengen cap a l'Esquerra es desplaça cap als partits obrers; però tot fa creure que la gran massa continuarà seguint submissa als antics cabdills que varen preparar i assolir la catàstrofe i que no creuen arribada l'hora d'anar-se'n a casa.

No és l'objectiu d'aquest article fer una anàlisi dels esdeveniments d'octubre, però bé podem assentar l'afirmació que la temença que la revolució prengués un caire socialista fou un dels factors que més contribuïren, a Catalunya i principalment a Barcelona, a què aquella revolució fracassés, o, més ben dit, encara, no prengués l'embranchida que devia. Una vegada més es demostrava la incompatibilitat entre la concepció burgesa de la societat i les justes aspiracions del proletariat. Jo no hi he regut mai ni en la possibilitat ni en la conveniència que s'entenguin els socialistes amb els representants de la burgesia. He pres paciència quan el meu partit ha decidit fer una provatura, i, ara que ja s'ha vist el resultat, crec que no deu haver-hi cap socialista de debò que no proclamï la necessitat d'entendre's amb els partits afins en socialisme, deixant, definitivament, de coquetejar amb partits burgesos, encara que es dignin d'esquerra i encara que interseixin en llurs programes qualque timitja reivindicació manlleuada al programa socialista.

Els nostres aliats naturals són els partits que, com nosaltres, aspiren a transformar la Societat actual, plena d'injustícies, fent desaparèixer els privilegis individuals i establir, amb base ferma, el predomini absolut de la Col·lectivitat.

No és, certament, un cas isolat. Companys situats més enlaire comparteixen segurament el meu pensar, car tots hem pogut llegir referències i comentaris de reunions que s'han tingut per representants, més o menys autoritzats, dels partits catalans de base socialista. És llàstima que hi hagi dificultats per a la formació d'un partit únic i és desitjable que acabin per desaparèixer i s'arribi a formar, agrupant tots els treballadors de Catalunya que tenen consciència de classe, un bloc que tindria una força immensa; que solmetria la burgesia decadent, que defensa amb les dents les darreres trinxeres. Aquesta exhortació que adreço als companys de la Unió Socialista de Catalunya és el motiu que m'ha induït a escriure aquestes ratlles. Amb partit únic, si és possible; amb enteses i aliances ben establertes, si no es pot arribar a la desitjada unificació, cal que els treballadors ens unim per a plantar cara als burgesos de dreta i d'esquerra que, francs o disfressats, són tots enemics nostres.

RAPEL RAMIS

Un telegrama de l'Agència Fabra, publicat per la premsa burgesa:

«Ginebra, 16. — El director de l'Oficina Internacional del Treball, en l'informe que presentarà a la conferència de l'esmentada organització, dirà que l'experiència adquirida durant els tres mesos darrers confirma l'opinió que la reducció del cost de producció realitzat principalment a expenses dels salaris no minva l'atur forçós, sinó que l'agreuja.

Apareix clar que a major augment de salaris segueix major capacitat de compres, i que la prosperitat industrial està íntimament relacionada amb els ingressos dels treballadors.»

A La Publicitat del 17 llegim els maldecaps de l'administració de justícia en l'hora actual. Vet aci des notes:

«Abans d'ahir no es treballava gaire al Palau de Justícia.

Els funcionaris estaven preocupats amb els passis de tramvies i autobusos, ja que ahir era el darrer dia del seu lliurament i hom cercava el dependient d'un procurador que era l'encarregat del repartiment.

L'esmentat dependient amb un grapat de sobres anava repartint els passis i entrava a la majoria dels despatxos dels jutges.

Els funcionaris més modestos s'han quedat sense.»

«Els aspirants a jutge dels Jutjats municipals que han quedat sense plaça han començat a promoure els recursos contra els nomenaments efectuats. Sabem que un aspirant que ha estat nomenat jutge suplent s'ha presentat a la secretaria de govern per tal de demanar els expedients per tal de defensar-se en els recursos.»

En donar compte el cap de policia d'una troballa d'armes a Sabadell, segons deia la premsa el dia 16, «un periodista li preguntà si amb motiu d'aquest servei havia estat traslladat a Madrid un dels funcionaris de la Brigada Social que hi intervingueren. El senyor Santullano contestà que no sabia res de dit trasllat.»

«No havíem quedat que era tan urgent resoldre el problema de les aigües de Barcelona?»

Ha estat revocat el processament del senyor Joan Requesens, gerent del fallit Banc de Catalunya. L'apeliació es veié a porta tancada.

Ha fet fallida la impremta «La Sud-Americana», d'Angel Lapeña. Es tracta d'un monarca molt conegut, que havia fet campanyes ostensibles més d'una vegada.

Ha estat detingut i processat per estafa l'alemany ex-propietari del Bar Mirza, centre de reunió a Barcelona dels feixistes teutons.

Dilluns, uns agents del grup de persecució de sabotejadors van sorprendre una partida de joc. Uns altres de la brigada judicial també van detenir uns jugadors de dau.

Ara falta que la brigada d'espectacles agafi criminals i terroristes.

L'aviador Pombo —el qual meixeria tenir un company que es digués «Platillo», tanta propaganda es fa— no s'ha pas lluit massa en el seu intent de raid transatlàntic. S'havia fet pintar unes imatges religioses a l'aparell, i d'una mica més les fa quedar malament.

Els mateixos catòlics recomanen no abusar del nom de Déu.

El dia 15 es veié una causa contra un xofer que, conduint uns policies, i anant contra direcció, va matar un home. Era acusat d'homicidi per imprudència.

El defensor al·legà que en estats de guerra i d'alarma els conductors de vehicles en les quals viatgen agents de l'autoritat no han d'observar les condicions de circulació ordenades per l'Ajuntament.

Gil Robles ha volgut resuscitar, malgrat tot, la llei de persecució de la premsa. Però així li portarà dificultats. No solament amb les oposicions, els periòdics i l'opinió pública — que al capdavall en prescindeix — sinó dintre mateix dels rengles go

Una iniciativa de la U. S. C.

El Comitè Comarcal del Maresme de la Unió Socialista de Catalunya s'ha dirigit al Comitè Executiu del Partit, exposant-li el desig que aquest reculli la seva iniciativa, que és la d'entaular